

[Justitsministeren.]

vedkommende har hensiddet i Varetægtsfængsel, bør helt eller delvis udlignes i Straffetiden. I øvrigt er den Praksis fulgt af Domstolene i vidt Omfang, at man har ladet den Tid, hvor vedkommende har hensiddet i Varetægtsfængsel under andre Forhold end de sædvanlige, afkorte fuldt ud i Straffetiden. Jeg har som sagt fundet det rigtigst fortsat at lade Domstolene her have Afgørelsen og ikke indføre nogen Særegel, idet jeg dog ønsker at tilføje, at det naturligvis vil være meget ønskeligt, om Domstolene her finder ind til en saa vidt muligt ensartet Praksis.

I øvrigt har jeg ogsaa paa en Række andre Omraader ment at maatte skærpe Udvalgets Bestemmelser noget, saasom f. Eks. med Hensyn til Konfiskationsbestemmelserne, men derom kan jeg bedst give Oplysning i Forbindelse med min Omtale af de enkelte Paragraffer.

Idet jeg i øvrigt skal tillade mig at henvise til Udvalgets Betænkning og de til Udkastet og Forslaget knyttede Motiver, skal jeg om de enkelte Bestemmelser i Forslaget til Ændring af Straffelovstillægget blot bemærke:

§ 1 indeholder de foreslaaede Ændringer i Loven, § 2 Reglerne om, hvorledes der skal forholdes med Hensyn til de allerede paadømte Sager.

Ved Ændringen til § 1 i Straffelovstillæggets Omraade kommer Straffelovstillæggets Bestemmelser til Anvendelse paa Handlinger begaaet inden 1. Juni 1947.

Ved Ændringen til § 3 om Straffene bliver Straffen, som nævnt, Fængsel fra 1 Aar til Fængsel paa Livstid, idet jeg som sagt foreslaar Udvalgets Maksimum, 8 Aar, skærpet til Livstid.

Der bliver altsaa kun Tale om Nedsættelse af Mindstestrafpen.

I denne Forbindelse skal jeg henlede Opmærksomheden paa, at der for visse af de Forhold, der omfattes af Straffelovstillæggets Ord, nemlig Værnemagersagerne, allerede er sket en Formildelse for det store Antal Tilfælde ved Vedtagelsen af Lov Nr. 406 af 28. August 1945. I øvrigt bliver den nugældende Lovs Bestemmelser om Værnemagerforhold uforandrede.

Endvidere gives der Adgang til Strafnedsættelse under visse Omstændigheder, som der ogsaa nu efter Praksis tages Hensyn til ved Straffens Fastsættelse, men som det synes hensigtsmæssigt udtrykkeligt at fremdrage som Nedsættelsesgrunde. Hvor særlige Hensyn gør sig gældende, kan Straffen

derhos i de nævnte Tilfælde, saa vel som hvor der i øvrigt haves Hjemmel derfor, nedsættes til den laveste Grad af Fængselsstraf og under særdeles formildende Omstændigheder bortfalde. Jeg vil imidlertid gerne understrege, at for at dette kan ske, maa der altsaa kræves ganske særlige Forhold eller særlig formildende Omstændighed.

Der bliver efter Lovforslaget Adgang til Prøveløsladelse efter almindelige Regler. Af disciplinære Grunde lægger man fra Fængselsmyndighedernes Side meget stor Vægt paa at faa Adgang til Prøveløsladelse indført i disse Sager. At en saadan Prøveløsladelse kan finde Sted, er nemlig af den største Betydning som Opfordring til den paagældende om at opføre sig ordentligt under Afsoningen. Løsladelsen forudsætter i øvrigt, at den paagældendes Forhold ikke gør den utilraadelig. Men dertil kommer yderligere, hvad jeg lægger megen Vægt paa, at Prøveløsladelse efter Straffelovens § 38 er knyttet til, at vedkommende ikke forsynder sig i et vist Antal Aar. Hvilke Krav der her skal stilles, afgøres efter Straffelovens § 38 af Justitsministeren. Det er her min Hensigt at supplere de almindelige Krav om, at vedkommende skal holde sig straffri, med Bestemmelser om, at vedkommende — og det lægger jeg megen Vægt paa — ikke ved sin Adfærd under Prøveløsladelsen maa give Anledning til Uro, virke provokerende el. lign. Jeg tror, at hvis denne Betingelse bliver knyttet til Prøveløsladelsen, vil den for visse Personer kunne være et Incitament til at holde sig i Ro, til at leve saa ubemærket som muligt.

I øvrigt kommer Straffelovens almindelige Regler angaaende Straf til at gælde, bortset fra betingede Domme, saaledes at der altsaa bliver Adgang til Psykopatfængsel og til Psykopatforvaring.

De Tilfælde, hvor der efter § 3 gives Adgang til Strafnedsættelse, er saadanne Tilfælde, hvor Gerningsmanden efter det strafbare Forholds Begaaelse ved personlig Indsats har ydet værdifuld Bistand til Frihedskampen — der kræves altsaa personlig Indsats, det er ikke nok, at man har ydet Pengebælg el. lign. —, eller hvor Gerningsmanden før eller kort efter den 29. August 1943 har bragt det strafbare Forhold til Ophør, og hvor han har begaaet det strafbare Forhold under Indflydelse af særlig stærk Pression eller paa Grund af en paa ung Alder beroende Umodenhed. Udvalget har ment, at der skulde være Adgang til Strafnedsættelse, naar vedkommende staar paa et vist aandeligt lavt